

עין משפט
נר מצוה
ב:

ד"א טוש"ע אה"ע סי'
 קעט פערף :
 (ב מ"י) פ"א מהל' פוטע
 הל' ב:

תוספות שאני

אלא עטמא דכתב רחמנא
לא יקום עד חוד כסליו
דאי' לא לכתוב רחמנא
דער איד בן לא יקום עד
אחור חוד כסליו
שמינין דער איד נאמן
מסוטא משום דאיכא
לדבר. לומר, לא יאן זה
מסבא לא כן כל להאמן
דאן מכב רחמנא לא יאן
דמיקל כל מקרא. וא"כ
לא ליכא אלא כסא
מסבא דאן
דאיכא משום דאיכא
דגליגלי דער שמוס דאן
לא לזאטרא בלא עד א'
דאן מחתא משום עטמא
דגליגלי דער גראטא
דאן ממון חתיב כנאטא
ב' מאנ ח' ערות ח'
דאן חתיב דאן ממנות עד פ'
שמוס ער' יקום דבר
דאן ער' יקום דבר

[illegible]

(א) לא נתפשה תכלל דפשיטא
ליה דנעמאה ודיכי קאמר
דיכא לא נתפשה ליעד אין נה.
(ג) אולי צ"ל וקאנטערס פירש
למשנאטי אינא עיקר שכתב
הוא לה בעדים וכו'.

המקנא פרק ראשון סוטה

בל סקום שנאמר עד הרי כאן שנים. ואחד דכתיב גבי ועד אחד לא יענה בנפש (ובמדור לה) מוקי לה בפרק אחד דיני ממונות (פסגהדור דף לה). בדרכה מן התלמידים ולא יומת על פי עד אחד (דברים ח'). דרשין בפרק בראשון דמכות (דף קי.) לעדות מיוחדת לאפוקי דרובא רובא חמשה ולא אחד רובא חמשה.

(ב) ממשמע שנאמר ל
 יודע שהוא אחד מה
 כל מקום שנאמר ע
 שיפרוט לך הכתוב א
 לית בה אלא חד יו
 אלא טעמא דכתיב ל
 הא לאו הכי הוה אמי
 ואי אפילו חד ליכא
 איצטרך סד"א עד אי
 נאמן בה ואלא מאי
 לישתוק קרא מיניה ד
 ואנא ידענא מיד דרשוה
 איצטרך סד"א סוטה
 שהרי קינא לה ונסח
 אחד ומי מצית אמרת
 והא מדכתיב והיא לא
 איצטרך סד"א אין נא
 ובתרי נמי היא דלא
 יהושע אומר מקנא
 מ"ט דרבי יהושע א
 בקינוי בה ולא בסתיו
 בה ולא בקינוי ואי
 סתירה איתשג לטוט
 והיא נשמאה קינוי
 דכתיב וקנא את אי
 מיטע רחמנא בה

סתירה עדיפא שכן אוסרתה כטומאה אדרבה קינוי
אי לא סתירה קינוי מי איכא ואי לאו קינוי סתירה מ
עדיפא דאתחלתא דטומאה היא מתני' דלא כי האי תנא
יהודה אומר משום ר' אליעזר המקנא לאשתו מקנא ע"פ
ומשקה לה על פי שנים השיבו חכמים לדברי רבי יוסי
סוף מ"ד ר' יוסי ברי יהודה אמר קרא בה בה ולא
בקינוי קינוי איחשך לטומאה דכתיב וקנא ואשתו ולא
תקנא לטומאה דכתיב ונסתרה והיא נטמאה והוא
כדי טומאה הוא דאתא השיבו חכמים לדברי ר' יוסי ב
מאי ניהו דומנין דלא קני ואמר קנאי הא למשגתניו יש
איסתתר ואמר איסתתר אמר רב יצחק בר יוסף א"ר יו
בר' יהודה אין לדבר סוף אף לדברי רבי יוסי בר' יהודה
אדרבה למשגתניו איכא עיקר התם ליכא עיקר אלא
א"ר יצחק בר יוסף א"ר יוחנן לדברי ר' יוסי בר' יהודה
סוף א"ר חנינא מסורא *לא לימא איניש לאיתתיה בזמן
פלוגי דילמא ק"ל כרבי יוסי בר' יהודה דאמר קינוי ע
וליאכא האידינא מי סוטה למיבדקה *וקאמר לה עילויה
דיש לקיש מה לשון קינוי דבר המטיל קנאה בינה לב
קינוי על פי עצמו וכולי עלמא לא ידעי דקני לה ואמרי
ואתו למיעבר קנאה ביהודה ורב י"מר בר ר' שלמיא
דבר המטיל קנאה בינו לבניה אלמא קסבר קינוי
וכולי עלמא ידעי דקני לה ואיהו הוא דאתי

ואמר קנאי. כשכונעם עליה אומר קנאתי לה מפלוגי ומצוי עדים
בזה: הא לשמחתי יש סוף. לדברי רבי אליעזר בתמיה: והא ומני
בתמיה: איך עוקר. שכבר התחיל בעדים שלא ע"י כעס: הכא
הרבה: לא ליתא איניש. אפילו בתי לבינה: ומתספרא. ונתמח
יש קנאה חמת גבר (ו' משנ' ו): ואין דקמא. מה יש לפניו
דקמי לה. שכבר נתמחו הדבר ואינו שובלזי אוחז: ואיהו

ממשטת שנאמר עד. ולא נאמר עדים איני יודע לדעת קאמר אלף
מדאיטערין למיכתב אחד שמע מינה דעד שנים משמע דאינו אלף
לשון עדות וקסא עדות שנים: ואמר רחמנא תרי לים בה. לעיל
קאי לפרושי מסקנא דהמלימא היכי מדייקא ועד אין בה: אלף
מטאמר כד. מרשם הוא כלומר נחמא

יָקוֹם עַד כְּאִישׁ אִינִי
וְלֹא אֶחָד זֶה בָּנָה אֵב
הָרִי כָאֵן שְׁנִים עַד
דָּא וְאִמְר רַחֲמָנָא תְרִי
אֵל לֹא נִתְפַּשָּׂה אִסּוּרָה
יָקוֹם עַד אֶחָד כְּאִישׁ
וְעַד עֲרוּסָתָה חֹד הוּא
אֵלָּא כְּמֹא מִיתְסַרָה
בְּהָ אֵין נֶאֱמַן בְּה אֵין
כְּעִי עַד דְּאִיכָא תְרִי
תִּיָּא דְּבֵר מִמּוֹמֵן

בממנו: **אלא מאי בעי.** קרא עד
לדאכל הרי בממנו תאכלי תאכל קרא
להאי לשמוק קרא ממנו כו': **דבר**
דבר ממנו. כתיב כוואסטי כ' **ממנו**
בה ערות דבר (דברים ד') ומכאן דביני
ממונות ע"פ שני עדים יקום דבר (ס'
י'): **אינערץ.** לא יקום לנלווי עליה
דהאי עד דנשנים הכמוז מדבר דאי
לא גלי עליה הוה אמינא עד חד
משמע ואין נאמן בה קראתא קרא
לאשמועינן. ודקשיא לך למה לי קרא
סלקא דעמך אמינא כוואסטי שאלך
קינני ומסירה בלא עד אחד והעדי
שנעמאה בנאות מסירה שאני ורואי
להעמינא כלן סברי רגלים לדבר:
ומי מניס אמר. דאי לא גלי רחמנא
דכל עד שניס הם (ה) דלאא אמינא
דהאי עד אין בה אין נאמן בה:
קאמר א"כ הוה הכמוז להקל עליה:
וכא' מדכסבי ויהי לא נאמסא **מנל.**

דפשיעט לך דעטמאל וויקי קאמז וויא
לא נתפשה אויער אין צה נתי דריש
דקדק אינעם זימער ע"י שנים עדים
ושכן איז אונזש צעידס ער אדח אין
נאמן צה אלץ וויא לא נתפשה איין
קאי אלץ נאמן צה הא אמרת דלא
מחזקי לה צננעלט: **צב.** בעומאה
קאי דהא מינה סליק וויא בעטמאה
על און צה ודרשן אין צה מרי אלץ
חד: **צב.** עד אדחן נאמן ולא בקיני:
סמירס עדיפא. לאחמורי צה: **שן**
אופרסא. על הענל ועל הענל
מפסק: **עטומא.** ודאס צדדשיס
לקמן מגיד לך הכחוש שעל הפסק
אסורה צפרק כסש שהמים צודקין
(דף סה): **שן עיקר גרס לה.** שעי'
הקיני סמירסה אופרסה: **מנני.**
דקני לר"א דקיני צנניס וסמירס
על פי עצמו: **דלא כי האי סנא.**
דקני לר"א סמירס צנניס וקיני על
פי עצמו: **לדברי ר"י כ"י יסודא אין**
לדברי ר"א פליערס סוף. ולקמן מפרש
לה: **מאי ניסו.** און לדבר דקמא:

שנקמרה עמו סמירה כל שהו דמיון דלא קינא לה לא מורה
דלא איספסר. ואומר רמיה שנקמרה: ולא מיבעיא למשפטיה.
בנה עיקר. ולכשיבועם נקל לומר קנאיה וינאל לה סמירות
מאשרת עליה: קנאה. כעם מן הס קנאיה בלא אל (דברים) כל
ה אינר עששו שו צודלת מן האנשים: וכולי עמלא ידי
דאסי למיעבד קנאה כדסה. שו מקניעטו על שחשדה:
אלמא

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין ל' לקמן לא;
(ב) [לקמן ב' נדה ג' א];
(ג) [תוספתא פ"א א];
(ד) גירסת רש"י ואף;
(ה) [דברים יט א] ו' ס"א דר"א
וע"י רש"א.

מורה אור השלם

1. וְשָׁכַב אִישׁ אִתָּהּ
שָׁכַב וְרַע וְנִעְלַם מֵעֵינַי
אִשָּׁה וְנִסְתָּרָה וְהִיא
נִסְתָּאָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהוּא
לֹא נִתְפָּשָׁה:

במדבר ה יג
2. ועבר עליו רוח קנאה
וקנא את אשתו ודיא
נמנמא או עבר עליו
רוח קנאה וקנא את
אשתו ודיא לא
נמנמא במדבר ה יד

הנהגות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה כל מקום בו
אבל קשיא וכו'. עין
רש"י ב"ק דף נו ע"א ד"ה
אם לא עידי וכו'.